

Nikdy jsem jí moc nerozuměla. Ani nevím proč. Jiné hodnoty, temperament, na můj vkus trochu odměřená. Ale co, už ke mě přišla. Z ničeho nic se objevila a je tu. Rozhodla se být mojí postavou. Těžko říct, proč si vybrala zrovna mě. Moc fantazie nemám. Jestli bych jí neměla nějak naznačit, že se mnou povede trochu triviální život. Často se nevymaním ze základních schémat. Vlastně jenom vykuchávám příběhy jiných autorů a jejich fragmenty poslepuju do něčeho jiného. Možná to tuší. Ano, ví to. Přesto je tu a čeká. Dohání mě k šílenství tím svým tvrdým pohledem. Naštěstí si uvědomuje, že je na mě závislá, tak si tolik nedovoluje.

Moc toho o ní nevím, ale mám pocit, jako by ona o mě věděla všechno. Ale já jsme tu ta autorita! Já si s ní můžu dělat co chci. Nebo ne? Lepší nepřemýšlet. Každopádně, dokud něco neudělám, nepřestane se na mě dívat. Je mi z toho zle. Psát, pořád vymýšlet cizí životy, jen proto, aby mi daly pokoj. Jenže oni žijí dál. Jsou zhmotnění ve slovech. Jak jen narušit tu odpovědnost trvání... Třeba jí oklamu tím, že její osud napíšu tak, aby se brzy rozplynul. Rozfoukal ho vítr jako mandalu. Stejně mi nepřijde, že by si zasloužila víc než jepičí život. Nesedí mi.

Napíšu ten osud na zem. Křídou. A nechám ho rozmazat chodci. Nenuceně, skoro se dá říci, omylem. Nemůže mi to mít za zlé, ne? Snad se nevrátí.